

Flits

Er was een literair evenement in onze stad. Op het Burchtplein was het, en het heette de *Leidse Olympus*. De fine fleur van de Nederlandse literatuur werd aangekondigd, met Wolkers-biograaf Onno Blom als presentator. Ik dacht, we doen eens gek, we gaan ernaartoe!

Het werd een memorabele avond, ook al doordat we verrassend genoeg een plek op de eerste rij hadden. Zoiets lukt ons anders nooit!

Enfin, daar zaten we dus. Hoewel koud genoeg na zonsondergang, werden we daar op die eerste rij warm van de stem van jazz-zangeres Rose Jonker, en optredens van Ilja Leonard Pfeiffer, die geëxalteerd voorlas uit zijn prijswinnende boek *La Superba* (dat volgens hem niet over Genua, maar over Leiden gaat), de hilarische Herman Brusselmans (meer *conferencier* dan schrijver), en romanière Franca Treur. De Amsterdamse stadsdichter Menno Wigman vond ik een ontdekking en de ode die de schrijvers brachten aan de jong overleden schrijver en stadsgenoot Thomas Blondeau was aandoenlijk.

Echt indrukwekkend werd het echter pas toen de kleine Wende Snijders ter podium verscheen. Ze trad op met haar bassist als begeleider en zong prachtige nieuwe nummers, zoals *Adem Uit*, *Last Resistance* en *Goodbye*. Mooi, en intens. In *Goodbye* zingt ze 'please don't go, please don't go, please don't go, without saying goodbye' - zo breekbaar en intens dat het zeer doet. Juist tijdens dit lied bedenkt een fotograaf dat hij een close-up van haar wil maken. Met flits. Hij loopt tot vlak voor haar en doet het. De zangeres stopt abrupt, onderwijl de man met een grimas aanstarend. Na een schier oneindige stilte zegt ze: 'Stel je voor, je ligt te neuken en je komt bijna klaar. Dan gaat plots de slaapkamerdeur open en komt een vent binnensloffen met een fototoestel: "Mag ik effe?"...' Hoofdschuddend vervolgt ze het lied, opnieuw prachtig. Volgend jaar weer, zonder flits.